

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสัจธรรม ธรรมะเป็นอริยสัจ ธรรมะเป็นความจริง

ความจริง ความจริงอะไร

ความจริงเป็นที่พึ่งอาศัยของหัวใจของสัตว์โลก

หัวใจของสัตว์โลกนะ หาที่พึ่งที่อาศัย

หาที่พึ่งที่อาศัยเพราะอะไร

เพราะคนเกิดมาต้องการบุญต้องการกุศล ต้องการประสบความสำเร็จในชีวิตไหม แล้วประสบความสำเร็จในชีวิต จินตนาการมันคิดของมันไปมากมายมหาศาล แต่คนที่มีอำนาจวาสนาของเขาเนะ เขาคิดตามความเป็นจริงของเขา ตามสัจจะตามความจริงที่ว่ามีโอกาสกระทำที่ได้ความจริงอันนั้น

ถ้าได้ความจริงอันนั้นมันจะประสบความสำเร็จในชีวิต ถึงมันจะมีความผิดพลาด ความพลั้งพลาดไป มันเป็นเรื่องธรรมดาๆ เพราะในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง ถ้าสิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา แต่เราต้องใช้ชีวิต เราต้องมีชีวิตกับสิ่งนี้ เราต้องมีชีวิตกับความเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา

ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม เวลาเราเกิดมา คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ ปัจจัย ๔ เครื่องอาศัยดำรงชีวิตนี้ก็เพื่อรักษาร่างกายนี้ให้มันคงแข็งแรงขึ้นมา ให้มีความสุขของเราขึ้นมา มีความสุขของเราขึ้นมาด้วยความรู้สึกนึกคิดใจ ก็กายกับใจๆ นี่ไง

แต่ถ้าคนมีวาสนานะ สรรพสิ่งในโลกนี้ปัจจัย ๔ มันเป็นเรื่องธรรมดาๆ ไร มันจะสูงต่ำดำขาว มันจะมีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน มันเป็นเรื่องความเคยชิน

คนเรานะ ตั้งแต่เล็กแต่น้อย ถ้าพ่อแม่ปู่ย่ามาเป็นชนชาติใด อยู่ในภูมิประเทศสิ่งใด เขาเคยชินกับอาหารอย่างนั้น ใช้นั้นเขาว่าของเขาดีของเขา แต่ของเรา ใครเคยฝึใจกับสิ่งใดมา สิ่งนั้นจะติดกับความพอใจของตน นั่นเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยใจ แล้วถ้ามีสติปัญญา มันเท่าทัน มันหมดนะ อะไรก็ได้ อะไรก็ได้เพื่อดำรงชีวิตนี้ไว้

ดำรงชีวิตไว้ทำไม

ดำรงชีวิตไว้ค้นหาความจริงใจ

นี่ไง เวลาเป็นฆราวาส ปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อกาม เพื่อกีเยรติ เพื่อก็คดีศรี

สมณะ สมณะฉันเพื่อดำรงชีวิตเท่านั้น ดำรงชีวิตไว้ทำไม ดำรงชีวิตไว้แสวงหาความจริง เห็นไหม ฉันอาหารดั่งเหมือนหยอดน้ำมันล้อเกวียน ไม่ให้มันมีเสียงดังเท่านั้นนะ ให้มันเป็นไป

แต่เวลาเป็นความเป็นจริงๆ ความเป็นจริง ฉลองศรัทธาๆ ใจศรัทธาแน่นก็ยิ่งใหญ่นัก อะไรก็จะปรนเปรอ

ถ้าปรนเปรอนะ หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนไง นั่นนะวิชาหมู กินแล้วก็นอน กอนแล้วก็นินง วิชาหมูนะ

ถ้าวิชาของคนๆ นี่ไง สิ่งใดได้มา ศรัทธาเขาจะปรนเปรอขนาดไหนนั่นเป็นศรัทธาของเขา ศรัทธานี้เป็นอริยทรัพย์นะ เพราะมีศรัทธาความเชื่อ เราถึงลากชีวิตของเรามาศึกษา พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาใจ หัวใจของพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ใจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบสังฆธรรมอันนั้น คนที่มีอำนาจวาสนาระดับของเจ้าชายสิทธัตถะที่จะเป็นกษัตริย์อยู่แล้ว ละความเป็นกษัตริย์นั้นมาเพื่อค้นหาความจริงในหัวใจของตนใจ

แล้วถ้าเป็นความจริงขึ้นมา พระในสมัยพุทธกาลที่เป็นกษัตริย์ กษัตริย์สละราชสมบัติมา
บวชเป็นพระๆ ศึกษาคัมภีร์ขึ้นมา “สุขหนอ สุขหนอ”

สุขอย่างไร สถานะทางโลกเป็นอย่างไร แล้วถ้าเป็นความจริง ความจริงอย่างไร

เขามีสติ เขาแยกแยะของเขา ไม่ใช่สัญญาอารมณ์อย่างที่เราเพื่อเจอเพื่อฝันกันอยู่นี่
เพื่อเจอเพื่อฝันขึ้นมา คนถ้าไม่มีอำนาจวาสนานะ ตั้งแต่สมัยกรุงธนบุรี สมัยรัตนโกสินทร์ ผู้ที่
แสวงหาเผาตัวตาย เผาตัวตายเยอะแยะเลย ว่าเผาตัวตายแล้วจะบรรลุนิพพาน ขณะเผาอยู่นี้
บรรลุนิพพานแล้ว สิ่งนี้ไม่มีวาสนาใจ

ถ้ามีวาสนาขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นพระ
อรหันต์ คำว่า “เป็นพระอรหันต์” ต้องสร้างมาแสนกัป ท่านต้องสร้างอำนาจวาสนาบารมีของ
ท่านมากมายมหาศาล เวลาเกิดเป็นลูกชราวนาอยู่ชายขอบของสังคม พ่อแม่พร้อมที่จะให้
ลูกเข้าบวชเป็นพระ บวชเป็นพระศึกษาคัมภีร์ปฏิบัติ เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม

เวลาปฏิบัติขึ้นมา สิ่งนี้นักปราชญ์ราชบัณฑิตในสมัยนั้นก็เจ้าคุณอุบาลี เจ้าคุณอุบาลี
เป็นคนที่วางรากฐานการศึกษาทั้งพระพุทธศาสนาและฆราวาสทางโลก เป็นนักปราชญ์ราช
บัณฑิต ทั้งที่ตัวเองก็ศึกษาด้วย ตัวเองก็ฝึกหัดปฏิบัติด้วย แล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่าน
ปฏิบัติของท่านตามความเป็นจริงของท่าน

เวลาคนที่มีบุญมีกุศลมาเกิด สิ่งที่เขาทำคุณงามความดีของเขา เขาตรวจเขาสอบกัน
เขาต้องการความจริง ปฏิบัติเพื่อความจริง หาความจริงใจ

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีพระรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์ เรามีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ไป พุทธมามกะ มันเข้าใจถึงหลักพระพุทธศาสนา
พระพุทธศาสนาเผยแผ่ไปในแคว้นแคว้นใดภูมิภาคใด ไปเข้ากับผี เข้ากับพราหมณ์ เข้ากับอะไร
นะ เอาสิ่งนั้นเป็นตัวตั้งไป พระพุทธศาสนาอยู่เบื้องหลัง

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ถ้าเราศึกษาคัมภีร์ขึ้นมาแล้วเราจะเอาความจริงของเราขึ้นมา
เราก็เอาความจริง มันเป็นเรื่องวัฒนธรรม เราก็อยู่ในสังคมแบบนั้น ถ้าเอาจริงขึ้นมา ปัจจัย
ตั้ง สันติปฏิญญา กาลามสูตร ห้ามเชื่อ ห้ามเชื่อ ห้ามเชื่อ

เรามีศรัทธาในพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ภาคปริยัติ ศึกษาทรงจำธรรมวินัยๆ แต่ทรงจำมาน้อยขนาดไหน เราก็มีความเห็นของเรา

หลวงตาพระมหาบัวท่านขึ้นไปหาหลวงปู่่มั่นนะ เวลาท่านขึ้นไปรายงานผลการปฏิบัติด้วยความเคารพบูชาหลวงปู่่มั่นมาก เพราะอะไร เพราะเวลามันหลง ท่านก็ชักกลับมา เวลามันติดขัดที่ภาวนาไปไม่ได้ ท่านก็เปิดช่องทางให้

คนที่เปิดช่องทางให้ คนที่คอยชักนำอยู่นี้ เราทำไมจะไม่เคารพ เราเคารพ เคารพมากอยู่แล้ว แต่ท่านบอก เราก็มีของเราไง เพราะเราปฏิบัติแล้วเรารู้เราเห็นของเรา เอาสิ่งนั้นขึ้นไปรายงานท่าน

ถ้าลองได้โต้แย้งกันที่ไรนะ ท่านบอกเลยนะ สุดท้ายแล้วหน้าหงายทุกที เพราะอะไร เพราะของเรามันไม่จริงใจ แต่เราก็มีของเราไง มีของเราคือว่ามันยังมีกิเลส มันยังไม่จริง

ของเราก็มี เพราะเรารู้เราเห็นขึ้นมาไง ที่บรรลุดูธรรมๆ นี่ก็ของเรา เรารู้เราเห็นขึ้นมา ของเราก็มี แต่จริงหรือเปล่า

มีครูมีอาจารย์ที่ติงาม เวลาท่านขึ้นไป ขึ้นไปเพื่ออะไร

ธมฺมสากจฺจฺจา เอตมฺมมฺงฺคฺลมฺมฺตฺตมฺ

การศึกษา การค้นคว้า การฝึกหัดปฏิบัติ ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ อริยสังฆะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ ขณะนิโรธ ของใครของมัน แล้วของใครของมัน ถ้าเป็นความจริงต้องพูดออกมา แต่พอพูดออกมาแล้วมันไม่จริง เห็นไหม ของเราก็มีแต่มันไม่จริง

ถ้ามันจริง ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ มันจะแตกต่างกันตรงไหน มันจะปฏิบัติแนวทางไหน กายานุปัสสนา เวทนานุปัสสนา จิตตานุปัสสนา ธัมมานุปัสสนา สติปัฏฐาน ๔ จะกรณีไหนก็แล้วแต่ ทำเถอะ ถ้ามันเป็นจริง เป็นจริงเป็นเหมือนกัน แล้วเป็นเหมือนกันไม่แตกต่างกัน แล้วหนีจากกันไปไม่ได้

ฟังธรรมๆ นะ เวลาครูบาอาจารย์ เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านไปไหนท่านบอกว่าท่านไปหาฟังอย่างนี้ ไปหาหลวงปู่แหวน ชั่วรี หลวงปู่ขาว หลวงปู่ชอบ แล้วตัวของท่านเอง

ถ้าตัวของท่านเองไม่รู้ ไปฟังใคร ใครก็หลอกได้ทั้งนั้นนะ

มาหาเรา เราแตงนิยายให้ฟังตลอด เราแตงนิยายให้ฟังเลย ไอ้คนฟังนิยายมันชอบนะ นิทานธรรมะ แหม! ซาบซึ้ง แต่ฟังธรรมๆ ไม่เป็น เพราะมันไม่รู้มันจะเป็นได้อย่างไร

คนไม่รู้ คนไม่เห็น เห็นไหม เราไม่รู้จักเพชรพลอย ไปซื้อเพชรพลอย ไปได้ของเทียมมาทั้งนั้นนะ ไอ้พ่อค้าเพชรมันมองแปล็บ ไป ไม่สนเลย

ไอ้เรานะ ไอ้โฮ! จะไปซื้อเพชร ส่งแล้วส่งอีกนะ ถ้าลดราคาได้ใหม่ ถ้าลด เอาของฉันเลย เพราะมันไม่เป็น

คนเป็นเขามองด้วยสายตาที่เดียวเขาไม่สนใจเลย ของปลอมทั้งนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ มีหนึ่งเดียวเท่านั้น

แล้วเวลาถ้ามันมีหนึ่งเดียว ถ้ามันจะมา มันมาจากไหนล่ะ

มรรค ๘ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงใจ

ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจของตน เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เป็นพุทธมามกะ เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เราทำมาหากินของเราด้วยบุญและบาป ด้วยคุณงามความดีของเรา ด้วยจิตนิสัย สร้างอำนาจวาสนาของเราขึ้นมา ถ้ามันสร้างขึ้นมาด้วยอำนาจวาสนานะ มันมีสัจจะเป็นความจริง สิ่งใดที่จะพาไปให้ทางตกต่ำ ไม่ไป ไม่ไป สิ่งใดที่จะพาให้สูงส่ง รีบกระทำ รีบกระทำ สิ่งใดที่มันทำให้เนิ่นช้า เราพยายามชวนชวายของเราขึ้นมา ชวนชวายขึ้นมาเพื่ออะไร เพื่อฟื้นฟูหน่อของพุทธะไง เพื่อฟื้นฟูหัวใจดวงนี้ไง หัวใจดวงนี้ มันมีกิเลสตัณหาความทะยานอยากครอบงำมันอยู่ เห็นไหม

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนให้ทำความสงบของใจเข้ามาก่อน

ถ้าทำความสงบของใจของเราเข้ามา สิ่งที่ทำให้ความสงบของใจเข้ามา เขาว่าหินทับ
หญ้าๆ

ก็มันรกรุงรังด้วยหญ้า รกรุงรังด้วยต้นหาความทะยานอยากของตน ถ้ามีหินทับหญ้ามัน
ก็ยังคงเป็นความโล่งโล่งของมันขึ้นมาใจ

สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ แต่ถ้ามีแต่หญ้า มีแต่เชื้อโรค มีแต่ความเห็น
ของตน แล้วบรรลุดุธรรมๆ มิ่งเอาบรรลุดุธรรมมาจากไหน มันก็เป็นบรรลุดุธรรมของเองใจ

แม้แต่ชาวพุทธนะ นรกสวรรค์ยังไม่เชื่อ ชาตินี้ชาติหน้าไม่มี มีชาติเดียวเท่านั้น แล้วชาติ
นี้จะถูกลุอย่างไรรู้ได้ตามแต่ความพอใจของตน

แต่ถ้าคนมีวาสนานะ สิ่งใด กุศลลา ธมฺมา อกุศลลา ธมฺมา คนเราเกิดมาเหมือนกันนะ เกิด
มาจากพ่อแม่เดียวกันนะ ทำไมไม่มีความคิดแตกต่างกัน ทำไมไม่มีความเห็นแตกต่างกัน ทั้งๆ ที่เกิด
จากพ่อแม่เดียวกันนะ ถ้ามันชาตินี้ชาติเดียวมันก็ต้องเหมือนกันสิ

มันไม่เหมือนกัน เพราะกุศลลา ธมฺมา อกุศลลา ธมฺมา เขาได้สร้างบุญสร้างกุศลมามาก
น้อยขนาดไหน คนที่สร้างบุญกุศลของเรา มา คูสิ ในปัจจุบันนี้หลอนประจำหมู่บ้านเลย เวลามัน
หลอนของมัน ทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนั้นล่ะ ในบ้านในเรือนมีปัญหาไปหมดเลย แต่เวลาถูก
ที่ติงามเขาก็ปกป้องไม่ให้ญาติของเขาไปทำลายคนอื่น ทำไมมันเป็นอย่างนั้นล่ะ แล้วทำไม
ความรู้สึกนึกคิดของคนมันไม่เหมือนกันล่ะ

กุศลลา ธมฺมา อกุศลลา ธมฺมา ตอนที่เราเป็นมนุษย์นี่ใจ

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราจะทำคุณงามความดีของเราไป ถ้าทำ
คุณงามความดีของเรา มีสติปัญญา มันรักษาตรงนั้นใจ

มนุษย์เป็นสัตว์ประหลาด พุฒอย่างหนึ่ง คิดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่งใจ

มันคิดอย่างหนึ่ง คิดขึ้นมาแล้ว ถ้ามีสติปัญญา ความคิดนี้เป็นความคิดที่ชั่วร้าย เรา
ระงับมันซะ ความคิดที่มันคิดขึ้นมาอย่างนี้ ความคิดนี้เป็นสิ่งที่ติงาม เราพยายามชวนชวาย
กระทำเราซะ

คิดอย่างหนึ่ง พูดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่งไป

แต่เรามีสติปัญญา เราเท่าทัน เราก็รักษาชีวิตของเราไป ไม่ให้ตกไปในทางที่ต่ำ ไม่ให้ตกไปในทางที่กิเลสมันชักนำไปไง ถ้าทำความเข้าใจของใจเข้ามา หินทับหญ้าๆ ก็มันทับไ้ความคิดชั่วๆ นั่นแหละ ไ้ความคิดที่มันจะลากเราไปนั่นนะ

แล้วถ้าเราพอใจๆ “ก็บอกว่า แหม! มันเป็นประชาธิปไตย มันสิทธิเสรีภาพ”

เสรีภาพของกิเลส เสรีภาพของมาร

แต่ถ้าเป็นภราดรภาพในพระพุทธศาสนา คนเกิดมามีกายกับใจ มีหัวใจแน่นอน กำเนิด ๔ ในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ เกิดแน่นอน มีกายกับใจ ภราดรภาพมีอยู่แล้ว แล้วเรามีสติมีปัญญาเท่าทันความรู้สึกนึกคิด หรือถ้ามันคิดสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ เป็นบุญเป็นกุศล เหยียบคันเร่ง สิ่งใดที่มันคิดในทางบาปทางกรรม ทางสร้างอกุศล เบรกมันไว้ เบรกมันไว้ คำว่า “เบรกไว้” นี่คือการรู้สึกนึกคิด จริตนิสัยไป

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราศึกษาคัมภีร์ของเรา แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมาได้ไง การเอาชนะตนเองประเสริฐที่สุด แล้วการเอาชนะตนเอง ถ้ายังบังคับความคิดของตนเองได้ อยู่ในการครอบคูลของสติปัญญา นั่นคือสัมมาสมาธิ จิตหนึ่ง จิตที่มันหยุดนิ่งนั่นนะ

แล้วหยุดนิ่งหยุดอย่างไร

จิตก็ยังไม่วิวรรคเลย รู้จักแต่ความคิด อารมณ์ความรู้สึกนี้ที่มันคิดไปเรื่อยแปดพันเก้า ว่าเป็นความคิดของเรา เป็นความเห็นของเรา นั่นนะสัญญาอารมณ์ทั้งนั้นนะ

แต่ถ้าเป็นความจริงๆ ขึ้นมา มันคิดโดยธรรมะไป คิดโดยธรรมะ ด้วยสติด้วยปัญญาของเรา ถ้ามันเท่าทันความคิดของตน ถ้าเท่าทันความคิดของตน คิดโง่ๆ คิดแต่ความทุกข์ความยาก เพราะอะไร เพราะมีสติปัญญาแล้ว ปัจจัย ๔ คือปัจจัย ๔ เราเป็นเรา นี่ไง เป็นสมบัติสาธารณะ สมบัติของโลกนี้แหละ สมบัติทางโลกเขามีบุญมีกุศล คนที่เป็นจักรพรรดิเขาก็สร้างบุญสร้างกุศลของเขา มา แล้วถึงเวลาแล้วเขาหมดบุญของเขาละ

ไฉ่ของเรา ถ้าเรามีสติปัญญา เรายรักษาหัวใจของเราไง ถ้ารักษาหัวใจของเรา ถ้าจิตมันสงบเข้ามานะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตที่มันมีคุณค่าไง

คนเราเกิดมามีกายกับใจๆ แล้วจะมีสถานะไหน อยู่ในตำแหน่งใดก็แล้วแต่ ถ้าทำบุญได้ บุญ ทำบาปได้บาปทั้งนั้น ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เราฝึกหัดปฏิบัติของเรา ขึ้นมาไง นี่ไง ถ้าปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจ ปัจฉัตตัง สันติภูมิจูโกใจ อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

นี่ตนมันไม่รู้ ตนมันอยู่ไม่ได้ แล้วธรรมดาของมนุษย์ไง มนุษย์เป็นสัตว์สังคมๆ ใจ มาบวช เป็นพระก็เป็นคณะสงฆ์ มีอาวโสภันเต มีครูบาอาจารย์ที่ดีงาม แล้วก็อยู่ที่อำนาจวาสนาของคนแล้ว แสวงหาครูบาอาจารย์ที่ดี

ดูองคุณิมาลสิ นี่ไง เวลาเขาไปศึกษาค้นคว้ากับอาจารย์ของเขา แล้วอาจารย์ของเขาเป็นผู้ที่ฉลาดมาก เป็นผู้ที่มีสติปัญญา จะอบรมบ่มเพาะขึ้นมา เพื่อนฝูงเขาอิจฉา ใส่ความใส่ไคล้ สุดท้ายแล้วก็วางแผน นักปราชญ์เวลาเขาทำร้ายกันไง เขาไม่ทำร้ายด้วยกำลังใจ เขาบอกว่าเขามีวิชาการยอดเยี่ยมเลย แต่ถ้าจะถ่ายทอดมันต้องมีนิ้วของมนุษย์พันนิ้วมาบูชา

หลอกใจ หลอกให้ไปฆ่าคนพันคน แล้วฆ่าคนพันคน ใครจะปล่อยไว้ เขาคิดว่าอย่างไร เขาก็ต้องโดนทางรัฐเขาจัดการแน่นอน

สุดท้ายแล้วเพราะเขาสร้างบุญสร้างกุศลของเขา มา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปโปรดใจ เพราะวันนั้นครั้งสุดท้ายได้ ๙๙๙ นิ้วแล้ว ขาดอีกนิ้วเดียว แล้วคนมันกำลังจะได้ กองทัพเอามาปราบ เอากองทัพมาเลย สุดท้ายแล้วแม่รู้ข่าว แม่ก็ไปบอกข่าวก่อน

มันไม่รู้จักแม่รู้จักพอ มันไม่รู้จักอะไรแล้ว จะเอาอย่างเดียว จะเอานิ้วให้ครบพัน เพราะอยากได้วิชานั้นมาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเล็งญาณว่ามีโอกาสมีวาสนา ไปเอาเขาก่อนใจ ไปแล้วไปเคลื่อน เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นิ้วสุดท้าย ไล่ล่าเลย ด้วยความเร็วของเขา เขามีคุณสมบัติการวิ่งที่เร็วที่สุดใจ วิ่งเร็วกว่าม้านะ ม้าเขายังไล่กวดได้ทันเลย นี่คุณสมบัติพิเศษ

ของเขา เวลาเขาทำอะไรประสบความสำเร็จทั้งหมดนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา วิ่งไล่ตามเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปโดยคุณธรรมของท่านไป

“สมณะหยุดหนอ”

เพราะอะไร เพราะไม่ทันอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามไม่ทัน วิ่งให้ตายก็ตายเปล่า เขาจะทรมานให้มีสติสัมปชัญญะ ให้คิดได้

“สมณะหยุดหนอ สมณะหยุดหนอ รอก่อน”

“รอกอะไร เราหยุดแล้ว เธอต่างหากไม่หยุด”

วิ่งอยู่นี้ แต่หยุดแล้ว หยุดการกระทำชั่วทั้งสิ้น คุณงามความดี สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ดำรงชีวิตอยู่ ไม่มีสิ่งใดที่ไปวอกแวกกับสิ่งใดที่ทางโลกแน่นอน

“สมณะหยุดหนอ สมณะหยุดหนอ”

“เราหยุดแล้ว เธอไม่หยุด”

“หยุดอะไร” สะอึกเลยละ

หยุดทำความชั่วไป

คนมีวาสนานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคลื่อนไป มันมีกิริยา มีการกระทำ มันมีสติมีปัญญารู้สึกคิดได้บ้าง ถ้าไม่อย่างนั้นนะ มันก็จมปลัก นี่ไง หินทับหญ้าๆ จมปลักกับมาร จมปลักกับความอยากได้ แล้วก็ให้อาจารย์ตัวเองหลอก หลอกด้วยมายาคติ หลอกด้วยปัญญา หลอกยืมมือรัฐมาฆ่า นี่คนที่เขาทำลายกันนะ นักปราชญ์

แต่ด้วยวาสนาของเขา เวลาหยุดแล้วได้สติสัมปชัญญะขึ้นมา ใจ ๙๙๙ นิ้วโยนทิ้งเลย ฆ่าเขามาเท่านั้นนะ ขอบวช บวชเสร็จแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนถึงเป็นพระอรหันต์นะ จะไปบิณฑบาตที่ไหน จะไปทำอะไร เขาถึงนกตกปลา ก็อนหินจะมาตกใส่หัว หัวร้างข้างแตกทุกวัน จนน้อยใจ พระอรหันต์นะ

พระอรหันต์น้อยใจได้หรือ

พระอรหันต์คิดได้ คิดเป็น สอุปาทิเสสนิพพาน ยังมีขันธอยู่ ยังมีความรู้สึกนึกคิดอยู่ ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ทำไมเป็นอย่างนี้ละ”

องคุลิมาล เธอฆ่าเขานะ เขาทั้งชีวิตนะ ใช้นี้แค่หัวแตก แต่ผลของกรรมมันมีไฉน

ก็เพราะองคุลิมาลก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เพราะฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนสิ้นกิเลส แล้วดำรงชีวิตของความเป็นพระอรหันต์ขององคุลิมาล

พระอรหันต์องคุลิมาลไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ด้วยกันว่าทำไมมันเป็นอย่างนี้ ทำไมมันเป็นอย่างนี้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูด พระอรหันต์มีสติพร้อมใจ พอพูดก็จบ ก็เข้าใจ แต่ตัวเองคิดเองไม่ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพราะคิดได้แค่ปัญญาของตนไฉน

ก็เป็นพระอรหันต์ ไปบิณฑบาตคนก็ต้องเชิดชูบูชาสิ นี้ได้แต่เลือดกลับมา พระอรหันต์นะ หัวร้างข้างแตกกลับมาตลอด เศษบุญเศษกรรมยังตามอยู่นะ แต่ตาม เอกิ ฌโม ธรรมอันเอกในหัวใจขององคุลิมาลจบแล้ว ได้แต่เศษเวรเศษกรรมภพชาตินี้ ถ้าอุปาทิเสสนิพพานจบ เพราะไม่มีร่องรอย เศษกรรมสิ่งใดก็ตามไม่ได้ ตามไม่ถึง เพราะไม่มีร่องรอย ไม่มีสภาวะ ไม่มีภพ ไม่มีสิ่งให้เอ็งเห็นเด็ดขาด เอวัง